

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (Cristina Panfil)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Vladislav Clima, Ala Malîi, Ecaterina Palanciuc)

ÎNCHEIERE

06 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Popa, și Cabinetul Avocatului „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Cabinetul Avocatului „Igor Selchin” împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea înmatriculării autovehiculului și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Cabinetul Avocatului „Igor Selchin”, s-a casat hotărârea din 16 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de Cabinetul Avocatului „Igor Selchin”,

constată:

La 22 februarie 2018, Cabinetul Avocatului „Igor Selchin” (în continuare CA „Igor Selchin”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” (în continuare IP „Agenția Servicii Publice”) cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea înmatriculării autovehiculului și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 15/01 din 15 ianuarie 2018, CA „Igor Selchin” a achiziționat de la SRL „DAAC Autosport” automobilul de marcă și model xxxxx.

La 16 ianuarie 2018, Secția înmatricularea transportului nr. 10 din cadrul IP „Agenția Servicii Publice”, cu sediul în mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor, 14, a refuzat primirea actelor pentru înmatricularea automobilului pe numele CA „Igor Selchin”, din motiv că programa de înmatriculare nu permite înregistrarea automobilului pe numele cabinetului avocatului.

Astfel, reclamantul a opinat că, problema neelaborării unor programe (soft-uri) ce ar permite înmatricularea automobilelor pe numele tuturor categoriilor de proprietari, ține de însăși autoritatea care efectuează înmatricularea autovehiculelor.

Mai mult decât atât, administrația IP „Agenția Servicii Publice” a dat indicații de a nu înmatricula automobile pe cabinetele avocaților, din motiv că nu au statut de persoane juridice.

Sub acest aspect reclamantul a evocat că, într-adevăr, cabinetele de avocați sunt persoane fizice, însă acestea sunt înregistrate conform unei proceduri prestabilite, dețin extrase din Registrul cabinetelor avocaților, li se atribuie cod fiscal care nu coincide cu cel al persoanelor fizice, au eliberate codul CUIO, au conturi bancare, dețin ștampilă.

Prin urmare, IP „Agenția Servicii Publice” ilegal a refuzat efectuarea înmatriculării autovehiculului xxxxx pe numele CA „Igor Selchin”, înregistrându-l cu încălcarea normelor legale pe persoana fizică Igor Selchin în lipsa documentului de proprietate. Or, documentul ce atestă dreptul de proprietate asupra autovehiculului este contractul de vânzare-cumpărare nr. 15/01 din 15 ianuarie 2018 încheiat între CA „Igor Selchin” și SRL „DAAC Autosport”.

Mai mult decât atât, anterior, pe numele CA „Igor Selchin” a fost înmatriculat un alt automobil – xxxxx, la înregistrarea căruia nu au fost întâmpinate careva impedimente sau restricții din partea autorității responsabile de înregistrarea și evidența autovehiculelor, iar de atunci și până în prezent nu au fost operate modificări ale legislației în acest sens.

Astfel, reclamantul a considerat refuzul IP „Agenția Servicii Publice” de a înmatricula automobilul pe numele CA „Igor Selchin” ca fiind o încălcare gravă a legislației în vigoare și a drepturilor fundamentale, în special dreptul de proprietate.

În atare circumstanțe, la 22 ianuarie 2018, CA „Igor Selchin” s-a adresat către IP „Agenția Servicii Publice” cu cerere prealabilă, prin care a solicitat asigurarea drepturilor persoanelor fizice (Cabinete de Avocați) la înmatricularea autovehiculelor în strictă conformitate cu legislația în vigoare, neadmiterea încălcării și discriminării drepturilor fundamentale ale persoanei fizice; înmatricularea autovehiculului xxxxx pe numele CA „Igor Selchin”, cu eliberarea certificatului de înmatriculare pe numele proprietarului CA „Igor Selchin”; restituirea sumei de 1 330 de lei achitate dublu la înmatricularea autovehiculului, atât de către CA „Igor Selchin” cât și de Igor Selchin, ca persoană fizică; și repararea prejudiciului moral cauzat CA „Igor Selchin” în mărime de 200 000 de lei.

La 26 ianuarie 2018, IP „Agenția Servicii Publice” a returnat CA „Igor Selchin”, în baza ordinului nr. 7535, suma de 1 330 de lei achitată pentru înmatricularea autovehiculului, iar în rest cererea prealabilă a fost lăsată fără răspuns.

În această ordine de idei, reclamantul CA „Igor Selchin” a solicitat admiterea acțiunii, obligarea IP „Agenția Servicii Publice” să înmatriculeze autovehiculul xxxxx pe numele CA „Igor Selchin”, cu eliberarea certificatului de înmatriculare pe numele proprietarului CA „Igor Selchin”; încasarea din contul IP „Agenția Servicii Publice” în beneficiul CA „Igor Selchin” a sumei de 200 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 16 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, s-a respins, ca fiind neîntemeiată, acțiunea depusă de CA „Igor Selchin” (f.d. 60, 64-69).

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul nu a demonstrat prin probe incontestabile faptul că IP „Agenția Servicii Publice” a refuzat înregistrarea cererii CA „Igor Selchin” privind înmatricularea autovehiculului xxxxx pe numele acestuia.

Mai mult decât atât, prin scrisoarea de răspuns nr. 01/1197 din 21 februarie 2018, IP „Agenția Servicii Publice” a informat CA „Igor Selchin” despre rezultatul examinării cererii prelabile nr. 396 din 22 ianuarie 2018.

Cu referire la revendicarea reclamantului privind obligarea IP „Agenția Servicii Publice” de înmatriculare a automobilului, prima instanță a reținut că, în conformitate cu prevederile articolului 30 din Legea cu privire la avocatură, cabinetul avocatului activează și se prezintă în raporturile juridice ca persoană fizică. Astfel, această prevedere legală nu permite înregistrarea cărorva bunuri pe numele unui cabinet al avocatului ca persoană juridică.

Finalmente, instanța inferioară a conchis că, faptul înregistrării CA „Igor Selchin” în Registrul cabinetelor avocaților și birourilor asociate de avocați, cât și atribuirea codului fiscal de către Serviciul Fiscal de Stat, nu conferă un alt statut de persoană fizică cabinetului avocatului, separat de persoana pe numele căruia a fost eliberată licența de avocat, deținătoare a numărului de identificare de stat al persoanei fizice (IDNP).

Prin decizia din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de CA „Igor Selchin”, s-a casat hotărârea din 16 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de CA „Igor Selchin” și s-a obligat IP „Agenția Servicii Publice” să înmatriculeze autovehiculul de model xxxxx pe CA „Igor Selchin”, cu eliberarea certificatului de înmatriculare pe CA „Igor Selchin”, iar în rest acțiunea s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 92, 93-106).

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 15/01 din 15 ianuarie 2018, proprietar al autovehiculului xxxxx este CA „Igor Selchin” și nu Igor Selchin ca persoana fizică.

Prin urmare, neînregistrarea automobilului nominalizat pe numele proprietarului CA „Igor Selchin” va duce la încălcarea dreptului de proprietate, care este inviolabil în sensul articolului 1 din Protocol adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, articolelor 9, 46 și 127 din Constituția Republicii Moldova, și articolelor 315 alin. (1)-(2) 316 alin. (1)-(2) din Codul civil.

Referitor la pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral, instanța de apel a constatat netemeinicia acesteia și lipsa suportului probant, or, CA „Igor Selchin” nu a prezentat careva probe ce ar confirma că prin refuzul IP „Agenția Servicii Publice” de a înmatricula și a elibera certificatul de înmatriculare a autovehiculului pe numele CA „Igor Selchin” a suportat careva suferințe psihice.

La 27 decembrie 2018, IP „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Popa a declarat recurs împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 110-114).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume articolele 2 alin. (4), 17-19 din Codul civil și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 333 din 18 martie 2002; a aplicat prevederile articolului 5 pct. 1, 3, 28 și 36² din Codul fiscal, deși acestea nu trebuiau să fie aplicate; a interpretat în mod eronat prevederile articolelor 29, 30 și 32 din Legea cu privire la avocatură; precum și a săvârșit alte încălcări ce au dus la soluționarea greșită a cauzei.

În acest sens, recurentul a menționat că, CA „Igor Selchin” nu s-a adresat către IP „Agenția Servicii Publice” cu cerere privind înmatricularea autovehiculului xxxxx or, cererea în acest sens a fost depusă doar de către persoana fizică Igor Selchin. Respectiv, constatările instanței de apel privind refuzul IP „Agenția Servicii Publice” de a înmatricula autovehiculul pe numele CA „Igor Selchin” se bazează exclusiv pe declarațiile ultimului, fără a avea la bază un suport probator.

Sub acest aspect recurentul a învederat că, în sensul articolului 7 din Codul de procedură civilă, lipsa unei cereri din partea CA „Igor Selchin” privind

înmatricularea autovehiculului pe numele său exclude invocarea lezării unui drept sau interes legitim.

Totodată, recurentul IP „Agenția Servicii Publice” a evocat că prin prisma articolelor 2 alin. (4) și 17 din Codul civil, articolului 10 alin. (1) din Legea nr. 1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, cabinetul avocatului nu este persoana fizică individualizată separat de persoana/cetățeanul care exercită profesia de avocat în baza licenței eliberată de Ministerul Justiției.

În această ordine de idei, recurentul IP „Agenția Servicii Publice” a solicitat admiterea recursului și casarea deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și menținerea hotărârii din 16 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.

La 10 ianuarie 2019, CA „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin a declarat recurs împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 137-140 recto-verso).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume prevederile articolelor 9, 46 și 127 din Constituție, articolelor 2 alin. (1) și (4), 2¹ alin. (1), 315, 316, 321 alin. (1), 1422 și 1423 din Codul civil, articolelor 3 alin. (1) lit. a), 16, 24 alin. (3), 25 alin. (1), (3) și (4) din Legea contenciosului administrativ, articolului 5 pct. 36² din Codul fiscal, articolelor 29 și 30 din Legea nr. 1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură.

De asemenea, recurentul a indicat că probele administrate la materialele cauzei demonstrează cu certitudine încălcarea dreptului fundamental de proprietate al CA „Igor Selchin”, fapt ce a dus la violarea articolului 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale. Prin urmare, odată cu admiterea acțiunii, instanța de apel trebuia să dispună și repararea prejudiciului moral.

În această ordine de idei, recurentul CA „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în partea respingerii pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral, cu pronunțarea în această parte a unei hotărâri noi prin care să fie încasată din contul IP „Agenția Servicii Publice” în beneficiul CA „Igor Selchin” suma de 200 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii vs Franța, 23 octombrie 1996, § 40; Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag vs Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, § 16; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, § 41; Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate atestă că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată IP „Agenția Servicii Publice” și CA „Igor

Selchin”, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererile de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererilor de recurs depuse de IP „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe

Popa, și CA „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin rezultă că, aceștia nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererile de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursurilor declarate, deoarece IP „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Popa, și CA „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursurilor, deoarece sunt lipsite de conținut și desprind simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursurile declarate de IP „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Popa, și CA „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efective”, fiind lipsite de șanse de succes și nu sunt capabile să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererile de recurs au fost depuse după ce IP „Agenția Servicii Publice” și CA „Igor Selchin” au avut posibilitatea de a fi auziți de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93

din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auziți combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de IP „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Popa, și CA „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Popa, și Cabinetul Avocatului „Igor Selchin”, reprezentat de avocatul Igor Selchin împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Cabinetul Avocatului „Igor Selchin” împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea înmatriculării autovehiculului și repararea prejudiciului moral.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu